

NATUURWETTEN

Over de betekenis van oerwetten in onze samenleving.

Greta Pauw

Wetten der natuur

GRETA PAUW

NATUURWETTEN

Copyright : © 2005 Greta Pauw www.natuurlijketraining.nl

Uitvoering : Boekenmaker – Zaandam

Redactie: KML Plante

ISBN : 9789464487046

3^e druk: 2009

Herziene druk: Februari 2022

Brave New Books

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wetten der natuur

INHOUD

Hoofdstuk 1

<u>Wetten der natuur</u>	11
De kern van het leven	12
Wetten en regeltjes	16
Essentiële natuurwetten	17
Natuurwetten met betrekking tot de voortplanting	21

Hoofdstuk 2

<u>De kracht van energie</u>	27
Morfogenetische velden	28
Het-zero-point-field	31
De ziel	33
Energie van de aarde	34

Hoofdstuk 3

<u>Lessen voor leiders</u>	41
Alles hangt met alles samen	42
Het individu is ondergeschikt aan het geheel	43
Ieder heeft zijn eigen plaats	48
Balans tussen geven en nemen	58

Hoofdstuk 4

<u>Talen van de natuur</u>	67
Zintuiglijke taal	69
Buitenzintuiglijke communicatie	75
Communicatie van planten	81
Gedrag en taal van dieren	83

Wetten der natuur

Hoofdstuk 5

<u>Een abstracte wereld</u>	88
Gevolgen van verloren contact	92

Hoofdstuk 6

<u>Hernieuwd contact</u>	106
Dieren	107
Contact maken met de natuur	115

Hoofdstuk 7

<u>Welzijn voor mens en dier</u>	125
Zorg voor dieren	130

Hoofdstuk 8

<u>Natuuropstellingen</u>	141
Opstellingen	141
Natuuropstellingen met representanten voor dieren	143
Praktijkvoorbeelden van natuuropstellingen	149
Wat natuuropstellingen ons kunnen geven	162
<i>Verhaal <u>Het meisje en het hert</u></i>	166
Interessante literatuur	170

DANKWOORD

Voor mijn kinderen

Als ik geen kinderen had gekregen, zou ik waarschijnlijk meer geld en bezittingen hebben gehad. Ik zou vaker op reis zijn gegaan, meer slaap hebben gekregen en mezelf meer hebben verwend. Mijn leven zou veel saaier en voorspelbaar zijn geweest. Als moeder heb ik harder gelachen en vaker gehuild. Ik heb meer getobd en me vaker moeten haasten. Ik heb minder geslapen, maar meer plezier gehad. Ik heb meer geleerd en me verder ontwikkeld. Mijn hart heeft meer pijn gedaan en ik heb meer liefde in me gevoeld dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Ik heb meer van mezelf gegeven, en meer zin aan het leven ontlokt.

Voor Barend

*Ik dank de dieren voor hun vertrouwen en
vriendschap*

Veel dank ben ik ook verschuldigd aan Kirstin Plante, die de redactionele bewerking van dit boek voor haar rekening heeft genomen zodat het een leesbaar boek is geworden. Ik zal de kritische en fijne gesprekken met haar niet snel vergeten.

Wetten der natuur

WOORD VOORAF:

Dit boek wil ik opnieuw uitbrengen met een enkele kleine aanpassing. De eerste Kamer heeft namelijk ingestemd met een nieuwe dierenwet: Dieren moeten hun natuurlijke gedrag kunnen vertonen. Over de invulling van de nieuwe dierenwet moet nog gedebatteerd worden. Zonder verbinding met dieren zelf, heeft een rechtssysteem niet het effect waar het voor bedoeld is. Hoe zou het zijn als wij dieren een stem zouden geven? Wat vinden dieren van onze samenleving en samenwerking? Er zijn nieuwe ideeën nodig om de complexe relatie tussen dieren en mensen, zowel op ethisch als ecologisch perspectief te bekijken. Wanneer we het respect opbrengen om ook een dier een stem te geven in een natuuropstelling, verschuiven mogelijk de perspectieven om samen te zoeken naar een verbinding. Ik begon met het schrijven van dit boek, 22 jaar geleden, nadat er zomaar een hertje in ons land kwam. Ik noemde hem Bambo. Alle mooie momenten met dieren in mijn leven kwamen boven. Opnieuw wil ik mensen, die daarin geïnteresseerd zijn, vertellen over dieren en de werking van natuurwetten. Veel heb ik aan mijn thuissituatie te danken, omdat de dieren hier wonen en woonden. Ik voel mij dienstbaar aan dieren. Mijn liefde voor dieren is zo groot, dat ik gewoon niet anders kan dan mijn verhalen delen met een groter publiek. Het zijn persoonlijke verhalen over wat ik heb geleerd van dieren.

Wetten der natuur

HOOFDSTUK 1

WETTEN DER NATUUR

Dit boek gaat over natuurwetten, de oerwetten waaraan de gehele natuur, mens en dier inclusief, verbonden is. Het gaat over hoe wij met onze onnatuurlijke leefwijze het contact met deze natuurlijke wetten zijn kwijtgeraakt, maar vooral over hoe wij dit contact weer kunnen hervinden.

Dit boek gaat ook over dieren. Huisdieren, boerderijdieren en wilde dieren zijn degenen die ons kunnen leren over natuurwetten. Dan moeten we wel naar ze (leren) luisteren, en ook daar gaat dit boek over: Wat hebben dieren ons te vertellen en hoe kunnen wij ze verstaan? Zoals we verderop zullen zien, is het al een goed begin ons open te stellen voor de talen der natuur.

Er is een oneindige verscheidenheid van levensvormen in de schepping. Toch zijn zij in al hun variatie innig met elkaar verbonden en vormen ze samen het wereldecosysteem waarvan ook de mens deel uitmaakt. De ontwikkeling van al deze levensvormen samen, in harmonie, is de uitdrukking van de wetten van de natuur. Een natuurwet is een “vaste manier van doen” van de natuur. De wetmatigheid in het functioneren van de

Wetten der natuur

natuur toont aan dat zij intelligent is. Daarom kan de natuur het voorwerp zijn van systematische kennis. Elke natuurwet vertegenwoordigt een bepaald soort ordening of intelligentie in de natuur.

Het geheel van alle wetten van de natuur is de kosmische intelligentie of “de natuurwet”.

De kern van het leven

Natuurwetten hebben te maken met onze kern, met de essentie van al het leven. Al sinds de vroege oudheid zoeken mensen naar de kern van het bestaan. Tegenwoordig betekent dit vaak dat gezocht wordt naar het kleinste ondeelbare deeltje. We weten door dit onderzoek al veel van atomen, neutronen, en zelfs van quarks, maar feitelijk zijn wij nog volstrekt onwetend wat betreft de essentie van het leven. Het is ondenkbaar dat wij een levende cel kunnen namaken, laat staan dat we de fundamenteelste geheimen van het leven kunnen onthullen. Ons lichaam, bijvoorbeeld, is perfect georganiseerd volgens een natuurlijke werking waar we nauwelijks bij stilstaan. Als we een bot breken of gewond raken, is het lichaam in staat de schade zo effectief mogelijk te herstellen. Weliswaar moeten breuken gezet worden en ernstige wonden gesloten, maar het feitelijke herstel doet het lichaam zelf. Een ander voorbeeld is flauwvallen: als je flauw valt, val je plat

neer. Dat is geen toeval, maar een opzettelijke truc van het lichaam om te zorgen dat de hersenen een goede bloedtoevoer krijgen. Ook koorts heeft een functie. De capaciteit van verdedigingsmechanismen neemt toe door de temperatuursverhoging, zodat aanwezige bacteriën beter kunnen worden bestreden. Zo zijn er talrijke voorbeelden van het zelfgenezende systeem dat ons lichaam is.

Ook wanneer er geen sprake is van ziekte, blijkt ons lichaam een wonder. Hoe is het mogelijk dat onze ademhaling, onze spijsvertering, onze hersenen uit zichzelf functioneren zonder dat we ons daar echt van bewust zijn? Hoe is het mogelijk dat één enkele cel uitgroeit tot een mens? Hoe bestaat het dat onze cellen zich steeds vernieuwen en ons lichaam toch op dezelfde wijze uniek en herkenbaar blijft? We weten nog niet eens hoe één cel kan leven en het onderzoek daarnaar spitst zich toe op steeds kleinere onderdeeljes. Het nadeel daarvan is dat hoe gespecialiseerder het onderzoek is, hoe minder men in de breedte kan denken. Men kan niet meer naar het geheel kijken. Dit laatste is echter wel belangrijk, want kijken naar het geheel kan ons weer heel andere, nieuwe inzichten brengen.

De kern van het leven kennen we dus niet, maar laat ik het een soort oerkracht noemen: datgene wat ons leven voortbrengt. Daar horen planten, bomen, dieren en ook de mens bij. Ook wij zijn namelijk een natuurverschijnsel; wij zijn uit hetzelfde basismateriaal

Wetten der natuur

opgebouwd als de natuur zelf. De natuur is bovendien ook verbonden met de aarde en de kosmos. Dit is weliswaar te groot en veelomvattend om volledig te kunnen doorgronden, maar dat wil niet zeggen dat wij er niets van kunnen leren.

De natuur is niet grillig en willekeurig; er gelden bepaalde regels die wij kunnen ontdekken door goed naar haar te kijken.

Er zijn bepaalde ritmen, die wij cycli noemen, zoals het dag- en nachtritme, de jaargetijden, maar ook levenscycli, van geboorte via jeugd en ouderdom tot aan het stervensproces. Dit zijn natuurlijke processen of natuurwetten, die de mens niet veranderen kan, alle schoonheidsproducten en plastische chirurgie ten spijt. Het zijn wetten die er al veel eerder waren dan wij: oerwetten, wetmatigheden volgens een bepaald ritme.

De natuurlijke ritmen, zoals het dag- en nachtritme, de jaargetijden en de levenscirkel zijn voor ons zo normaal, dat wij er vaak niet bij stilstaan. Wij zijn tenslotte óók natuur en dat is de reden dat wij deze wetten in het dagelijkse leven niet bewust ervaren, omdat zij samenvallen met onszelf. We worden 's avonds moe en gaan daarom slapen. Een natuurwet valt ons pas op als we er last van krijgen, dus in de negatieve zin. Bijvoorbeeld als we vanuit Amerika naar Europa terugvliegen: dan slaan we een tijdzone over en raakt ons bioritme van slag. Ons gevoel gaat dan tegen de

Wetten der natuur

biologische klok in. En ineens worden we ons bewust van de werking van deze natuurwet, omdat zij ons voor ons gevoel tegenwerkt. Het is echter andersom: wij werken de natuur tegen. Deze oerwet, het bioritme, vinden we dan heel lastig.

De natuur om ons heen ervaren we ook vaak als lastig, of zelfs ronduit angstaanjagend. De natuur kan wreed zijn en ons angst inboezemen zodra ze zich met veel kracht aan ons laat zien, zoals bijvoorbeeld bij overstromingen en orkanen. Ook de grootsheid van een landschap waarin wij als mens nauwelijks kunnen overleven, zoals hoge bergtoppen en woestijnen, kan ons bang maken, doordat we ons er klein en nietig voelen. Dit zijn ervaringen die we niet graag meemaken. De mens probeert daarom al het mogelijke te doen om de natuur te overheersen, zodat we alles zelf in de hand hebben. In Europa is echte natuur dan ook alleen nog in de bergen te vinden. De rest van het land is cultuurlandschap geworden, zodat het overzichtelijk is en beheersbaar. De weinige natuur die rest, wordt overspoeld met toerisme. Onze verhouding met de natuur is paradoxaal geworden: aan de ene kant doen we er alles aan om de natuur te vernietigen, en aan de andere kant koesteren we de schaarse natuur die nog over is.

Wetten en regeltjes

Wetten zijn eigenlijk voorschriften, een “samenstel van geldende regels”. Wat weten wij nog in deze tijd van natuurlijke regels, de regels die in de natuur gelden? De mens is, voor zover wij weten, het wezen dat het laatste op aarde is ontstaan. De eerste mensen leerden overleven te midden van de overweldigende, krachtige natuur. En het lukte hen, doordat de aarde van dezelfde materie is als de mens. De oermens stond in dezelfde verhouding tot de aarde als de aarde tot de oermens. De relatie was gelijkwaardig. De mens leerde een eigen plek te vinden in het evenwichtige levenssysteem van deze aarde. Inmiddels is er echter bijna geen gebied meer op aarde waar geen mensen wonen. We hebben een overheersende positie ingenomen, en we vechten voor het behoud van deze positie in de wereld, waardoor we de aarde en de natuur veel schade toebrengen. We zijn zó met onszelf bezig dat we afgesneden raken van onze bron. We zijn vervreemd geraakt van ons ware zelf en hebben geen tijd meer voor relaties met andere wezens, die vergeten we zelfs. Door dit alles zijn we heel ver van de natuurlijke wetten afgeraakt. En daarom hebben we steeds meer wetten en nieuwe regels nodig om ons in het gareel te houden. Maar alle nieuwe regeltjes ten spijt, we gaan daar niet beter van functioneren. Onze eigen mening en intuïtie worden erdoor ondermijnd. Respect voor de ander, onbaatzuchtigheid en werken met hart en ziel

Wetten der natuur

verdwijnen en worden vervangen door nog meer wetten en regels. Wanneer we echter weer contact krijgen met de natuurwetten, verbetert onze verhouding met onze medemensen en met onszelf, en wordt ons leven weer zinvol.

Natuurwetten zijn echter geen regeltjes die wij ergens kunnen lezen. Wel kun je, als je je ervoor openstelt, de werking van deze wetten waarnemen. Dan wordt ook duidelijk dat wij deel uitmaken van de natuurwetten. Staan wij daar als mens dan niet boven? Toch niet, want de mens is ook “natuur”. Hoe onnatuurlijk wij ons ook gedragen, wij zijn een deel van de gehele natuur. En als wij een deel van de natuur zijn, dan zijn ook de natuurwetten op ons van toepassing.

Essentiële natuurwetten

Hieronder geef ik een korte beschrijving van enkele universele natuurwetten die ik ook in de systeemtheorie van Bert Hellinger ben tegengekomen, en die ik in de loop van dit boek verder zal uitdiepen.

a) De wet dat alles verbonden is met elkaar

Dieren leven nog in overeenstemming met de schepping. Voor hen is alles met alles verbonden. Er is een enorme

Wetten der natuur

binding van het dier met soortgenoten, met dieren van een andere soort, met de aarde en ook met de mens. Ze verbinden zelfs het verleden met het heden en de toekomst, misschien niet bewust, maar toch doen zij dit en waarschijnlijk kunnen ze niet anders. Dieren nemen ook nooit teveel, alleen het hoognodige om te (over)leven en dit houden zij al duizenden jaren vol. Zij weten namelijk dat er elk jaar opnieuw kansen zijn in overeenstemming met de natuur. Niets is nieuw, het verleden en het heden verlopen volgens een oeroud ritueel. Een ontsnapping daaruit mag een wonder heten. De natuur lijkt weliswaar paradoxaal als je ziet dat overleven betekent: “eten of gegeten worden”, maar in de natuur is dit geen misdad doch een oeroude wet. Slachtoffer en dader horen bij elkaar zoals de dag bij de nacht hoort. Dat alles met elkaar verbonden is, betekent ook dat alles erbij hoort. Ieder individu heeft een plaats in het geheel, een plaats waar hij hoort en waar geen oordeel heerst.

b) De wet van balans tussen geven en nemen

Door de verbondenheid is er balans, balans in de strengen van verwantschap. Om in de natuur te kunnen overleven, moet je goed je lessen geleerd hebben. Zonder nabijheid bijvoorbeeld van hun moeder zijn jonge zoogdieren hulpeloos. Van haar leren zij hoe ze moeten